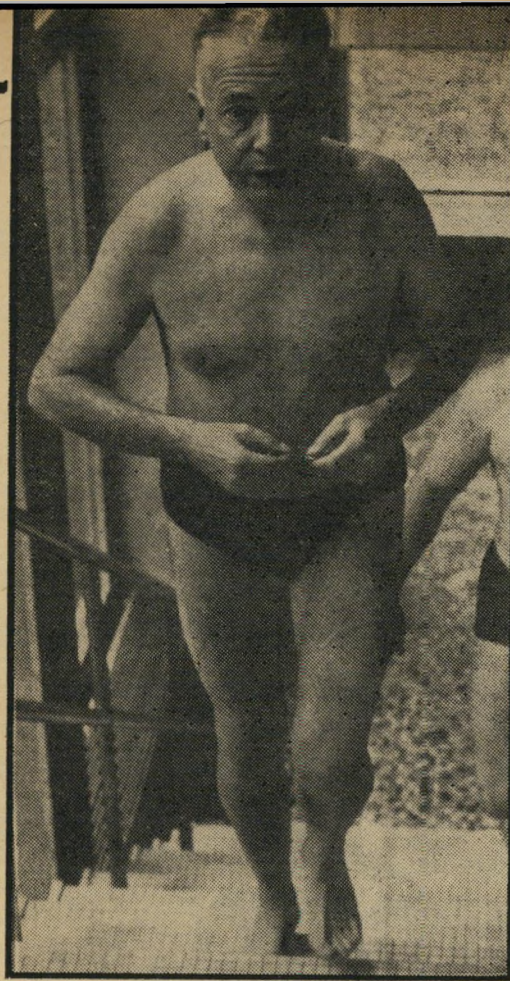

שעה שבישראל עולה לשלטון מועמדת המימסד - נבחר בגרמניה אדם המקובל על הסטודנטים המורדים

לא צריכים

להתבייש!

נשיא מועד הדינמן
לא נולד

הנוצרים-דמוקראטים העמידו כמועמד לנשיאות את גר-הארד שרר, שר-הביטחון בעל העבר הנאצי, אדם אפור. על הסוציאלי-דמוקראטים היה להעמיד מועמד נגדי. ואז נסתבר, לפתע, כי אין מועמד מתאים. עסקני-המפלגה הם, רובם ככולם, אישים אפורים ובלתי-פופולאריים. היה צורך למצוא מועמד מעניין ובעל-אישיות, כדי למשוך את קולות המפלגה הליבראלית הקטנה, המהדה את לשון-המאזניים.

תחילה לא עלה על הדעת שאפשר להציג את היינמן. בעיני רבים הוא זכור כאיש שהוגדר כבוגד, כעוכר גר-מניה. אך בהדרגה התגבשה ההכרה: זה האיש. השפיע על כך גורם סמוי, אך חשוב ביותר: הפחד הנורא של המימסד הגרמני מפני הנוער. מהומות-הסטודנטים של "רודי האדום" דוטשקה זינעו את המימסד. לפתע נסתבר לו כי הנוער, ובראשו הסטודנטים והפרופסורים הצעירים, שונא את המימסד, את סיסמותיו, את מפלגותיו.

נוער זה הוא, ב-99%, אנטי-לאומי, אנטי-צבאי, אנטי-סטטטיקה. הוא התחיל להרגיש כי קיים פער עצום בין האגדות של המימסד ובין המציאות. הוא נוכח לדעת כי אחרי התמוטטות הרייך השלישי לא חלה מהפכה אמיתית בגרמניה, שההון הגדול והביורוקראטיה שולטים בכל.

הוא גם הבין כי בגרמניה אין אפשרות למלחמה דמוקראטית, בגלל אחוזי-החסימה המגיע ל-5%. כך נולד הרעיון של "אופוזיציה חוץ-פארלמנטארית", שתילחם באמצעות מהומות, שביתות, הפגנות. קבוצה קטנה של שמאלנים קי-צוניהם, חסדי קאסטר ופאו, השתלטה על הגל הגדול של האכזבה ואי-שביעות-הרצון. המוסר הבורגני נורק לסל, וגל של עירום, ו"פורנוגרפיה" הצטרף לגל המרד הפוליטי.

נוכח מציאות זו נתקבלה מועמדותו של איש כמו היינמן על הדעת. "אם מישו יוכל להחזיר את הנוער לחיים פוליטיים טיירים", אמרו העסקנים, "הרי זה היינמן. הנוער אוהב אותו. האינטלקטואלים מעריצים אותו. הסופר גינתר גראס הוא ידו הטוב ביותר. מי לך להפגין נגדו?" ואכן, אחרי ההפגנות הגדולות, כאשר ראש-הממשלה גיאורג קיוינגר התייצב בטלחזיה וגינה בהריפות את ה"בריונים", ה"קומוניסטים" ו"האנארכיסטים", הופיע שר-המשפטים היינמן באותו שידור וציין כי יש הרבה מן החיוב בהפגנות אלה.

הנצחון הראשון של הסטודנטים

בגרמניה, כמו בישראל, תפקיד הנשיא הוא ייצוגי בלבד. אך איש אינו מאמין כי היינמן יסתפק בכך. הנשיאות, כך מאמינים הכל, תהיה עתה מוקד פוליטי, מקוד-דיכו לכוחות הצעירים והתוססים.

בעוד חצי שנה יתקיימו בגרמניה הבחירות לפרלאמנט, ומקחים כי פרשת היינמן תוסף לכות המפלגה הסוציאלי-דמוקראטית. יתר על כן, מכיון שהליברלים הצביעו בעדו, תיתכן עתה קואליציה ליבראלית-סוציאליסטית, במ קום הליכוד-הלאומי המאוס. גרמניה פונה שמאלה, וראש הממשלה הבאה יכול להיות וילי ברנדט, אחרי טיהור במפלגתו וריענונה.

ברור גם מה יקרה בצד השני. ראש-האופוזיציה יהיה במיקרה זה פראנץ-יוזף שטראוס, ידו הימני-הריאקציוני של שמעון פרס, שיסלק את קיוינגר מהנהגת המוחנה. כך, מבין כל המדינות שבהן התקוממו הסטודנטים, גרמניה היא הראשונה שבה מצמיחה מרידת הסטודנטים ויצאות פוליטיות מוחשיות.

שנקרא בגרמניה "הכנסייה הפעילה", כנסייה שגיבורה הוא הכומר נימלר המהולל. נימלר זה היה מסקר-צוללת עטורי-תהילה במלחמת-העולם הראשונה. לאחר-מכן לקה במוסר-כליות, הפך כומר פרוטסטנטי. כשעמד על טיבו של היטלר, הפך אחד ממתנגדיו הקיצוניים ביותר. אבל תהילתו היתה כה רבה. עד כי היטלר לא העז להרגו. הוא הסתפק בכלי-איתו במחנה-ריכוז, שם שרד אחרי התמוטטות הרייך. היינמן היה אחד מפעילי הכנסייה הזאת, אנטי-נאצי מוב-הק. אך כשהצטרף אחרי המלחמה למפלגתו של קיוינגר

"האם אתה אוהב את המדינה?"
"לא, אני אוהב את אשתי. המדינה אינה אלא מיסגרת-חינוכית שיש להגן עליה."

מי אמר דברים אלה? למרבה הפלא: גרמני. אבל הפלא גדול עוד הרבה יותר. כי הגרמני המסויים הנה, שאמר דבריי-כפירה נוראים אלה, נבחר בשבוע שעבר לנשיא הרפובליקה הפדראלית הגרמנית. והשבוע, עוד לפני שנכנס לתפקידו החדש, הוא עורר סערה לאומית, כאשר אמר כי הצבא הגרמני חשוב בעיניו

אסיפת סטודנטים שמאלניים בברלין

שזר לא הציע לצמצם את צה"ל

אדנאור, התאכזב חיש מהר. הוא הבין כי המישטר החדש אינו אלא המשך קיומו של המימסד הגרמני הישן. הדבר הגיע לשיאו כאשר ניגש אדנאור לכינון הצבא הגרמני החדש. היינמן הכריז מלחמה על רעיון זה, הביע התנגדות חריפה לחימוש גרמניה. טענתו העיקרית: הקמת הצבא תרחיב את הקרע בין שתי הגרמניות. כתוצאה מכך יותר היינמן על הקאריירה שלו במפלגת-השילטון, יסד מפלגת חרשה. האינטלקטואלים הצעירים מכל רחבי המדינה נהרו אל "מפלגת-העם הכלל-גרמנית".

כעבור כמה שנים סבר היינמן כי יוכל להשפיע יותר אם יצטרף למפלגה הסוציאלי-דמוקראטית, אחרי שזו ויתרה על הרוקטניות המארכסיסטיות. אולם שם היתה דרכו רצופה באכזבות. מפלגה עתיקה זו, בת מאה השנים, דומה למפא"י — היא קפואה, ביורוקראטית, מנהלת בידי אנשי-שררה מאובנים. אכזבתו הגיעה לשיא כאשר הוא הצטרפה ל"קואליציה הגדולה" — המהדורה הגרמנית של "הליכוד הלאומי" שהיא קארטל של שתי מפלגות-הענק. אמנם, היינמן הפך שר-משפטים, בלס בהתנגדותו להתי-יישנות פישיעי הנאצים. אך היה נדמה כי דרכו הגיעה ל-קיצה. עד שבא המיפנה.

עוכר-המדינה וחביב-הנוער

הנשיא השני של גרמניה החדשה, וילהלם ליבק, היה ידוע כאידויט. הוא התפאר בעברו כחיל של הקיסר הגרמני, השמיע את כל המליצות של הדור הישן, פיטספ ללא סוף על המולדת והאומה, ביקר אצל ראשי-ספרד הפאשיסטיים. הוא המליט את עצמו על הנוער הגר-מני שהוא אנטי-לאומי קיצוני. לבסוף, אחרי שורה של שעוריות, ולאחר שנתערור החשד כי מילא תפקיד מסויים בתיכנון מחנות-הריכוז של היטלר, הוא נאלץ להתפטר.

י/ בן-אחיו של נימלר מסרת עתה כניספח תרבותי בשני-רירות גרמניה בישראל.

פחות מאשר איחוד העם הגרמני. ואם איחוד שתי הגרמניות מחייב את פרישת גרמניה מנאט"ו ומשאר מערכות-ההגנה המערביות, הוא סבור שכדאי לחשוב על כך. ובכלל, הצבא הגרמני אינו מטרה בפני עצמה. הרי זה כאילו אמר זלמן שור, כי הוא מוכן לצמצם את צה"ל אם יתרום הדבר לקירוב-לבבות ישראלי-ערבי.

באקום מאו וצ'ה גווארה

האיש המופתע ביותר מבחירתו של גוסטב היינמן היה היינמן עצמו. "לא הייתי מאמין לעולם שיציגו את מועמדותי!" אמר. "זה מוכיח שמשוה זו בגרמניה. זהו חלק מחילופי-המישמרות."

חילופי-מישמרות אלה אינם מתבטאים בגיל. היינמן הוא צעיר בן 69, רק שנתיים צעיר מגולדה מאיר. אך באופיו הוא צעיר הרבה יותר ממשוה דיין ויגאל אלון גם יחד. "זוהי הפירצה הגדולה הראשונה במימסד שלנו. זוהי התחלה של מהפכה!" עלו מדען גרמני, המתארח בארץ.

ואכן — בן ה-69 הוא מועמד הנוער. "יכול להיות שעוד מעט ישאו הסטודנטים שלנו בהפגנות תמונות של היינמן, במקום של מאו וצ'ה גווארה!" אמר סרופסור בברלין. מה טיבו של האיש, שעורר תגובות קיצוניות כאלה? היינמן הוא משפטן — עורך-דין, מרצה למשפטים באר-ניברסיטה, ולאחרונה שר-המשפטים. הוא נחשב לאדם מזהיר מבחינה אינטלקטואלית.

אך לא זה העיקר המציין את האיש. חשוב יותר כי זהו אדם הנושא דגל, ושלא קיפל דגל זה מעולם.

חטיו של אפקד הצוללת

בתום מלחמת-העולם, בה שירת כחיל, מצא היינמן את מקומו במפלגה הנוצרית-דמוקראטית. זה היה טיבעי, כי גוסטב היינמן הוא אדם דתי. ולא דתי סתם, כסותריהדת בישראל. הוא השתייך למה